

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. Русе, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Силвия Павлова

Членове: Палма Тараланска
Боян Войков

при участието на секретаря Светла Пеева
като разглежда докладваното от Боян Войков Въззивно търговско дело № 20224501000261 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от В. Т. Г., ЕГН: *****, с адрес гр. Б., чрез адв. Ц. Д., с лич. № 1900153990 от АК – В., със съдебен адрес гр. В., ул. „В. партер, офис 2, против Решение № 116/16.06.2022 г. по гр.д. № 886/2021 г. на РС – Бяла, в частта, с която са отхвърлени исковете на жалбоподателя против "Б., ЕИК ***** за заплащане на сума в размер на 19 250 лв., представляваща разликата между уговореното между страните месечно възнаграждение съгласно чл. 5 от анекс към договор за търговски пълномощник от 03.01.2018 г. в размер на 2 000 лв. и действително заплащаното такова в размер на 1 450 лв. за периода от месец септември 2018 г. до месец юли 2021 г., както и за сумата от 1 925 лв. – неустойка по чл. 10 от подписани между страните Анекс към договора с търговски пълномощник от 03.01.2018 г.

Жалбоподателят счита решението в обжалваната му част за неправилно и незаконосъобразно. От писмените доказателства и съдебната счетоводна

експертиза се установявало, че ищецът изпълнявал своите задължения по договора между страните. Свидетелят Ч.Ч. в разпита си заявил, че отчасти бил запознат с отчетите на ищеца, поради което безспорно можело да се заключи, че ищецът е давал отчет за извършената от него работа. На ищеца са му поставяни задачи, за които се е отчитал пред тогавашния управител на ответното дружество, като било и житейски нелогично да се възприеме, че са му били поставяни задачи, без да се очаква резултат или да се провери извършената работа. От представените писма от трети неучастващи в производството лица се установявало, че ищецът посредничил при извършване на търговската дейност и сключените договори от името и за сметка на ответника. Освен това нито в договора, нито в сключения анекс, нямало изискване да се дава писмена отчетност на извършената от търговския пълномощник работа. На ищеца са му възлагани задачи ежедневно, за изпълнението на които той се е отчитал. Освен това за процесния период същият е бил на работа, като ако не е изпълнявал своите задължения, то същият логично е щял да бъде освободен поради неизпълнение на възложената му работа. Ответното дружество заплащало частично уговореното възнаграждение. Самият факт на плащанията, макар и частични, служел като признание на обстоятелството, че ищецът е изпълнявал своите задължения, тъй като в противен случай е нямало да му се плаща възнаграждение. Ищецът е изпълнявал задълженията си да извършва възлаганата му работа, като за това му се следвало възнаграждение, а ответникът не е възразявал срещу извършената работа при нейното приемане. С. Н.К. заявила, че изплащала не само възнаграждение, но и допълнителни възнаграждения (бонуси) на ищеца, поради което нямало логика ищецът да не е извършвал възложената му работа и да получава не само основно възнаграждение, но и допълнително такова. Договорът за търговски помощник от 01.01.2008 г. и сключеният към него Анекс от 03.01.2018 г. са действителни, предвид оттегленото оспорване на автентичността им от ответното дружество. Съгласно чл. 27 ТЗ отношенията между търговския пълномощник и търговеца се уреждали с договор, какъвто именно представлява процесният такъв и анекса към него, като същите с оглед неосъщественото производство по оспорване на автентичността им се явяват неоспорени и са породили действие. Вещото лице установило, че ответникът не е заплащал пълния размер на възнаграждението съобразно Анекса от

03.01.2018 г. на ищеца за процесния период, поради което разликата до 2 000 лв. за исковия период се явявала дължима. Тъй като районният съд е счел, че съществува анекс за уговорена сума в размер на 2 000 лв., то ищецът е провел пълно доказване за възникналото задължение на ответника да заплаща пълния размер на възнаграждението. Съгласно чл. 10 от Анекса към Договора за търговски пълномощник от 03.01.2018 г. ответникът дължи и обезщетение в размер на 1 925 лв. при неизпълнение, което представлява неустойка в размер на 10% от дължимата сума. Ответното дружество се явявало неизправна страна, поради което дължи заплащането на тази неустойка. Моли за отмяната на решението в обжалваната част и за постановяване на ново, с което предявените искове да бъдат уважени изцяло. Претендира разноски.

Въззиваемата страна "Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. Б., чрез адв. М. В. с лич. № **** от АК – Русе, със съдебен адрес гр. Р. 11, в законоустановения двуседмичен срок е депозирала отговор на въззивната жалба, с който счита същата за неоснователна. Ищецът не бил доказал в условията на пълно и главно доказване основателността на исковата си претенция, а от събраните по делото доказателства се установявала неоснователността на предявените искове. Безспорен бил фактът че не били представени документи за отчет от ищеца за работата му като търговски пълномощник в дружеството, т.е. ищецът не бил изпълнил основно свое задължение, произтичащо от чл. 7.1. от Договора за търговски пълномощник, сключен на 01.01.2008 г., и чл. 7, б. „В“ в Анекса от 03.01.2018 г., както и императивната разпоредба на чл. 284, ал. 2 ЗЗД, което водело до отхвърляне на исковата претенция като недоказана само на това основание. От доказателствата по делото и назначената счетоводна експертиза се установявало, че месечното възнаграждение на ищеца В. Г. както и осигуряването за периода от 01.10.2018 г. до 31.01.2020 г. било в размер на 1 350 лв., а за периода от 01.02.2020 г. до прекратяване на правоотношението било 1 450 лв. Това се установявало и от подадените справки по чл. 73, ал. 1 ЗДДФЛ както и заявеното от вещото лице, че във ведомостите за заплати на въззиваемото дружество нямало по-високи възнаграждения от 1 590 лв., като дори и това на управителя било 1 200 лв. Подписаният Анекс от 03.01.2018 г. не бил наличен в счетоводната отчетност на дружеството, като счетоводителят не бил запознат и не знаел за този анекс. На 05.01.2018 г. общото събрание на дружеството взело решение да откаже повишаване

възнаграждението на ищеца до на 2 000 лв., а на 20.01.2020 г. взело решение да увеличи възнаграждението му до 1 450 лв. От това следвало изводът, че Анекс от 03.01.2018 г. не породил правното си действие по отношение на възнаграждението, тъй като с взетото на 05.01.2018 г. Решение дружеството отказало да увеличи възнаграждението на ищеца в размер на 2 000 лв. С оглед задължението на търговския пълномощник за даване на отчет пред търговеца било констатирано наличието на 12 бр. протоколи за извършена работа в счетоводната документация, но те били изготвени от св. Н. К. по повод започнала ревизия на НАП за целите на ревизията, а не от ищеца В. Г.. От показанията на св. Ч.Ч., започнал работа при ответното дружество през януари 2021 г., се установявало, че пълномощникът не е представял отчети за извършена дейност, а само е присъствал на срещи с управителя на дружеството. От разпита на св. К. се установявало, че ищецът никога не претендирал възнаграждението си в размер на 2 000 лв., а протоколите от 05.01.2018 г. и 20.01.2020 г., обективиращи съответните взети решения на общото събрание, били автентични, като това се потвърждавало от назначената в хода на тяхното оспорване съдебна графическа експертиза. Така безспорно се установило, че ищецът не давал отчет на търговеца за извършени сделки и за резултатите от тях, а договорът съществувал само формално, без да били извършвани никакви действия по него и въпреки трайното неизпълнение от страна на търговския пълномощник търговецът продължил да плаща възнаграждение. Така търговецът претърпял вреди, които били пряка и непосредствена последица от договорното неизпълнение на търговския пълномощник по сключения договор. Поради тези съображения искове се явявали недоказани. Моли за потвърждаване на обжалваното решение в неговата цялост, както и за присъждане на разноски за производството.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава, следва да се разгледа по същество.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Между страните не е спорно обстоятелството, че между тях е имало сключен договор за търговски пълномощник през 01.01.2008 г., според който В. Г. е приел срещу възнаграждение да извършва всички действия, свързани с дейността на търговеца. Като отделен документ е изготвено и нотариално пълномощно, с което ищецът е упълномощен за гореизложените обстоятелства. През 2014 г. е сключено допълнително споразумение, с което възнаграждението на ищеца е било увеличено до 1 250 лв. Спорно се явява обстоятелството дали на 03.01.2018 г. е сключено допълнително споразумение, по силата на което възнаграждението на ищеца е увеличено на 2 000 лв. Към него имало уговорена и неустоечна клауза, според която при неизпълнение се дължи сума в размер на 10% от дължимата. Ответникът е изложил доводи, че такова споразумение липсва, защото не било представено от счетоводството. Също така, търговският пълномощник не е извършвал вменените му с договора задължения, а изготвеният отчет от счетоводителя било във връзка с проверка на НАП, за което свидетелства и св. Н.Й.К. – счетоводител на ответното дружество. Съдът обаче не счита, че същата, макар и в очевидна трудовоправна връзка със страната по делото, че показанията □ трябва да се преценяват през призмата на чл. 172 ГПК.

Налице е взето решение на общото събрание от 20.01.2020 г., с което е взето решение възнаграждението на ищеца да бъде увеличено само до 1 450 лв. Назначената по делото съдебна почеркова експертиза е дала заключение, че подписите са на лицата, които са го подписали, същата не е оспорена от страните, следователно няма пречка да бъде кредитирана и от въззивния съд съобразно приетото от първата инстанция за неуспешно оспорване на документа на основание чл. 194 ГПК, в който е обективизирано самото решение.

Дадената от съда правна квалификация на исковете е правилна, доколкото от една страна се претендира неизпълнение на договорно задължение – плащане на възнаграждение на търговския пълномощник, а от друга се претендира неустойка за неизпълнение. В настоящия случай с оглед волята на страните е видно, че неустойката е договорена кумулативно и може да се претендира едновременно с неизпълненото задължение. Неправилно обаче районният съд е приел, че искът следва да се отхвърли.

След извършена служебна справка от въззивния съд в ТРРЮЛНЦ се

установява, че към датата на подписване на последния анекс – 03.01.2018 г., управител на дружеството все още е бил Н. Т., следователно е налице валидно сключено допълнително споразумение. Фактът, че на общото събрание от 20.01.2020 г. е прието различно разрешение не означава, че управителят, който по силата на закона представлява дружеството, не може да извърши такова правно действие, защото то попада в неговата компетентност. Ако дружеството е смятало, че с това свое действие управителят е ощетил първото, то пътят на защита е друга – чрез реализиране отговорността на управителя. В този случай ответникът не може да се ползва и от презумпцията на чл. 301 ТЗ, доколкото тя касае действия на лице без представителна власт, а в настоящия случай управителят е овластен по силата на закона да бъде представляващ интересите на дружеството. От това следва изводът, че независимо, че договорът не е бил представен в счетоводството, както твърди ответното дружество, същият е действителен и обвързва страните.

Неоснователни са доводите за липса на реално изпълнение на задълженията по договора за търговско представителство. За това като доказателства са свидетелските показания на св. Ч.Ч., който е заявил, че всяка сутрин е правен отчет на дейностите пред управителя Н. Т., макар и впечатленията на този свидетел са по-скорошни, доколкото същият е започнал да работи при ответника от 2021 г. На следващо място, налице са и представени и писмени доказателства за осъществявана от ищеца дейност конкретно с контрагент от Република М.. Не става ясно също защо след като търговецът е смятал, че пълномощникът му не е изпълнявал своите задължения, не е развалил договора по смисъла на чл. 87 ЗЗД, а явно е продължил да се ползва от услугите на пълномощника. Сключеният между страните договор е валиден, той е възмезден, комутативен и с продължително изпълнение, а нито една от страните не е направила изявление, че същият е прекратен. Съществени елементи от договора са търговският пълномощник да представлява търговеца по отношение извършваната от него дейност, а търговецът да заплаща съответното възнаграждение. Никъде в договора не е предвидено в каква форма и по какъв начин следва да бъде даван отчет, който се явява второстепенно задължение и макар и да е налице такова задължение са събрани достатъчно доказателства, че търговският пълномощник е давал такъв.

По отношение възражението за прихващане, въззивният съд намира същото за неоснователно, доколкото договорът се явява действащ и действителен, а сумите, които са превеждани на ищеца са били част от възнаграждението му и не са включени в основната му искова претенция в размер на 19 250 лв., което доказва и основанието за тяхното получаване противно на твърденията на ответника, че са дадени без основание. Това се потвърждава и от заключението на назначената съдебна счетоводна експертиза. При положение че обаче отхвърля иска като неоснователен, районният съд не е следвало да се произнася по възражението за прихващане, поради което решението следва да бъде отменено изцяло.

С оглед гореизложеното обжалваното решение следва да се отмени, а вместо него да се постанови ново, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 19 250 лв. – разликата между уговореното месечно възнаграждение от 2 000 лв. съгласно анекс от договор с търговски пълномощник от 03.01.2018 г. и действително заплащаното такова в размер на 1 450 лв., и сумата от 1 925 лв. – неустойка съгласно подписан анекс от договор с търговски пълномощник от 03.01.2018 г.

Предвид изхода на спора ищцовата страна има право на разноски, за които е представила списък, че са в размер на 2 252 лв. за първа инстанция. За втора инстанция разноските му възлизат в размер на 1 623,50 лв. или общо 3 875,50 лв.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 116/10.06.2022 г. по гр.д. № 886/2021 г. на РС – Бяла, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА "Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Т. Г., ЕГН: *****, с адрес гр. Б., сумата от **19 250 лв.** – разликата между уговореното месечно възнаграждение от 2 000 лв. съгласно анекс от договор с търговски пълномощник от 03.01.2018 г. и действително заплащаното такова в размер на 1 450 лв., и сумата от **1 925 лв.** – неустойка съгласно подписан анекс от договор с търговски пълномощник от 03.01.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ възражението за прихващане, направено от "Б., ЕИК ***** за сумата от **7 000 лв.** – разлика между дължимата сума по договор и допълнително споразумение и действително заплатените по РКО суми.

ОСЪЖДА "Б., ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Т. Г., ЕГН: *****, с адрес гр. Б., сумата от **3 875,50 лв.** – разноси за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____